

Çàë³çí èöü äî ëó÷èëàñü äî ³í òãðàèèèâîí î ; ãðè

Упродовж липня-серпня у Львівському палаці мистецтв тривала мультимедійна виставка для дітей "Інтерактивний ігровий простір", яку передав львів'янам Вроцлавський центр сучасного мистецтва (Республіка Польща). Загалом за 2 місяці щодня виставку відвідувало близько 150 дітей. Для дітей залізничників Палац мистецтв забезпечив 200 безкоштовних запрошень на 2 особи, оскільки Львівська залізниця долучилася до інформаційної підтримки заходу.

На виставці представили шість інтерактивних інсталяцій, цікавих для дітей різного віку і корисних для розвитку мислення й пізнан-

ня процесів, які відбуваються у природі. Найменші відвідувачі виставки із задоволенням бавилися всередині інсталяції "RGB" – кількох величезних квадратів червоного, зеленого і синього кольорів, з'єднаних між собою. Також діти активно відтворювали чарівний віршик на екрані, викладаючи перед ним на столі картки з картинками у правильній послідовності. Інтерактивний пес, який при наближенні до будки одразу починав світити очима і гавкати, стеріг вхід до великого екрана, на якому показували добірку польської авторської анімації. Користувалися популярністю і кольорові клавішні-квадрати, кожен крок на які видає інший звук. Таким чином можна було створити власну музичну мелодію. За допомогою спеціальних мечів на звичайній стіні діти малювали світлом. Але найбільший інтерес і серед дітей, і серед батьків, за словами менеджера Палацу мистецтв Ренати Гаменець, викликала гра "Фактури". Перед екраном

встановили кілька ємностей – із водою, камінням, травою та іншими природними матеріалами. Один дотик до них відтворював відповідне природне явище чи процес на екрані: починав падати дощ або росло дерево. Ірина та Роман Петренки, які

прийшли на виставку зі синами Олексієм і Владом, також найбільше часу провели біля стенда з фактурами. А дітям виставка настільки сподобалася, що до деяких стендів вони поверталися вдруге.
Лілія БАРАНИЧ
Фото автора

Èàðîí àòñüè³ áóéèâî èè ì î òðãáóðòü òãðî ³í í ü³ ëðáîî â³

Дозвілля, як відомо, процес індивідуальний, тому кожен планує та проводить його по-своєму. Чимало людей присвячують свій вільний час не лише приємним, а й корисним справам. Як от залізничник із Королевого Роман Федько, який вирішив відновити популяцію карпатських буйволів. Для початку скажу, що ця тварина заслуговує на особливу увагу та повагу від людей, адже вірна їм, як собака, а може, і більше. Та клопіт полягає в тому, що в природі карпатський буйвіл нині – велика рідкість.

– Були спеціальні ферми років 30 тому, але вони не прижилися, бо колективні господарства тваринам не підходили, – розповідає Роман Миколайович, який таки зумів утримати та примножити ціле стадо карпатських буйволів. Хоча це була справа не з легких, а ще потребувала вона великих витрат для створення належних умов годування та догляду. – Зрідка буйволи трапляються у закарпатських селах Велятино, Стеблівка,

але це мізер, бо тримають у приватних господарствах по 3-5 голів, не більше.

– Моя ферма розташована на околиці Королевого, – продовжує розмову Роман Федько, – а почалося все з того, що мій батько, колишній залізничник, тримав удома аж 14 буйволів. Радянська система не могла з цим змиритися і постійно нагадувала, що стільки живності забагато для індивідуального домашнього господарства. Тож урешті батько не витримав такого тиску, привів усіх корів до райкому і прив'язав до стовпа. Усе закінчилося тим, що буйволиць забрали до якогось колгоспу, і всі вони з часом загинули. Але я вирішив їх відродити. Судить самі: якщо корова у Західній Європі дає 70 літрів молока і більше (на Кубі одна корова давала навіть 120 літрів), то буйволиця дає лише 5-7 літрів. Радує одне – молоко від буйволиці має 11-12% жирності. Але і того ми не забираємо, бо телята п'ють молоко всі 10 місяців. Корова стає матір'ю у віці 4-5 років, і то якщо в неї один господар, бо, помінявши ґазду, вона може взагалі не давати молока.

А ще вони дуже теплолюбні. Напившись студеної води з річки, можуть захворіти, і їх вже ніхто і ніщо не врятує. Дуже люблять буйволиці полежати в болоті і невибагливі в кормах, з'їдають усе підряд, поле наче зализують – дається в знаки дике походження. І це дуже полюбляють простір.

Карпатський буйвіл – довгожителі. Є такий приклад: малій дівчині в селі Стеблівка на день народження подарували теля буйвола (такий був звичай), і, що цікаво, нині ця дівчина вже бабуся, а буйволиця і досі живе. Більше того, у 45 років вона ще й отелилася...

Розводити цих тварин може тільки той, хто має величезне терпіння і пошану до цієї тварини. А вона віддячує господарю своєю вірністю.

– Недарма подивитися на це диво приходять цілими групами і діти, і дорослі, – каже Роман Федько. – Ми ніколи не відмовляємо, до речі, окрім буйволів, маємо й овець, і карликових свиней, а ще корови, коні і чотири собаки. Та все ж найбільша цікавинка ферми – наш улюбленець буйвіл на ім'я Юрко. Маючи вагу більше тонни, він може легко розкидати зграю вовків, а то й кількох ведмедів. Попри це, він ще далеко не дорослий, йому лише десять років, і він

дуже любить, щоб про нього піклувалися. Часом може розізлитися, тоді ліпше не підходити, адже він – справжній вождь, тож непроханий гість нехай начувається. Хоча наша ферма і невелика, але ми нашого Юрка цінуємо і шануємо, бо такого буйвола вже нема ніде, навіть у наших заповідниках. Правда, серйозно займаються їхнім розведенням у Румунії і частково в Угорщині, але там – науковий підхід, тварини мають багато простору, тож і почуваються комфортно. До речі, цікавий випадок трапився якось у Стеблівці: тамтешній буйвіл опинився... у сусідній Румунії. А вийшло так: самець може за запахом відчути буйволицю аж за 30 кілометрів. Тож буйвіл зірвався з прив'язі й утік, знайшов ту самицю і давай залицятися... Уже потім прикордонники повернули бичка-мандрівника господарям.

– Карпатські буйволи вимагають від господаря багато уваги та витримки, – наголошує Роман Федько. – Тож якби не відчував підтримки своєї сім'ї, дружини, що є лікарем за фахом, і трійко дітей, то цієї ферми, мабуть, уже й не було б. На щастя, вони розуміють моє захоплення, і я дуже їм за це вдячний.

Іван КОЗАК,
снт. Королево

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсне свідомство
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Коректор
Андрій КОСІОРА.....226-32-03
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛЮК.....226-36-23
Лілія БАРАНИЧ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК
Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 26000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 666.
Замовлення 1087.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Тетяни ПЕСТОВОЇ.....226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко, Андрій Косіора.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".